

Frédéric Gros - Yürümenin Felsefesi

Çevirmen: Albina Ulutaşı, Kolektif Kitap, s.11-12

YÜRÜMEK ÖNCELİKLE erteleme özgürlüğü sunar. Şöyle bir dolaşmaya çıkmak bile endişelerin ağırlığını hafifletmeyi, işleri bir süreliğine unutmaya sağlar. İş yerini geride bırakmaya karar verip dışarı çıkar, aylıklık eder, başka şeyler düşünürüz. Günlere yayılan daha uzun gezinti, kendini özgürleştirmeye çalışan bu adımı pekiştirir; çalışmanın yarattığı kısıtlamalardan kaçır, alışkanlıklar zincirinden kurtuluruz. Peki ama yürüyüş bu özgürlüğü, uzun bir yolculuğa kıyasla nasıl daha fazla hissettirir? Çünkü mevzu bahis kısıtlamaların ardından aynı ölçüde yorucu başka kısıtlamalar ortaya çıkar: çantaların ağırlığı, mesafelerin uzunluğu, hava koşullarının belirsizliği (yağmur ve fırtına tehlikesi, kavurucu sıcaklar), ilkel konaklama koşulları, biraz ıstırap... Fakat sadece yürüyüş bizi mecburiyet yanılsamalarından kurtarmayı başarır. Öte yandan yürüyüş hatırı sayılır gerekliliklerin hâkimiyetindedir. Onca mesafeyi katetmek için onca adım anlamına gelen onca saat yürümelidir insan; aklınıza estiği gibi atamazsınız adımlarınızı, zira alelade bir bahçe gezintisine çıkmamışsınızdır. Hangi sapaktan döneceğinizi şaşıırırsanız bedelini ağır ödemek zorunda kalabilirsiniz. Dağ sise gömüldüğünde ya da sağanak boşandığında yürümeye devam etmek zorundasınızdır. Yiyecek ve su ihtiyacınızı güzergâh ve kaynaklara bağlı olarak ustalıklı hesaplamanız gerekir. Konforsuzluktan bahsetmiyorum bile; oysa asıl harika olan, ona rağmen değil ondan dolayı haz almaktır. Söylemek istediğim şu: Yiyecek ve içecek seçeneklerinin sınırlı olması, hava koşuluna maruz kalmak, yalnızca adımların kararlılığına güvenmek vb. gibi durumlar bir yanılsama yaratır; olanaklar arttığı için (iletişim, satın alma, konaklama) yürümek ticari şeylere (ürünler, taşımacılık, sosyal organizasyonlar) bağımlıymış gibi algılanır. Bu mikro özgürlükler, sistemin hızını artırmaktan başka işe yaramaz; böylece sizi daha fazla sınırlar. Halbuki zaman ve mekândan sıyrılmanızı sağlayan her şey sizi hızdan uzaklaştırır. Yürüyenin karşılaştığı koşulları daha önce benzer bir şey yaşamamış birine kabaca tarif etseniz, hepsi tuhaf, anormal, hatta gönüllü bir esaret gibi gelir. Çünkü şehirli insan, alışveriş zincirinden kopmak, enformasyonu, imajları ve ürünleri yeniden dağıtan ağın parçası olmamak ve tüm bunların onlara biçtiğiniz gerçeklik ve önem kadar gerçek veya önemli olduklarını fark etmek gibi, yürüyenin özgürlük kabul ettiği şeyleri yoksunluk olarak değerlendirmeye meyillidir. Zincirlerinden boşanan dünyanız yıkımdan kurtulmakla kalmaz, bütün zincirlerin nasıl ağır, boğucu ve aşırı kısıtlayıcı oldukları da çıkar ortaya. Özgürlük bir lokma ekmek, bir yudum su, uçsuz bucaksız kırlardır o hâlde. Bu erteleme özgürlüğünün sevinciyle yola çıkmaktan dolayı mutlusunuzdur, diğer taraftan geri dönmek de mutlu eder sizi. Parantez içine alınmış bir mutluluktur bu, bir iki günlük kaçamak yapma özgürlüğüdür. Geri döndüğünüzde hemen her şey bıraktığınız gibidir. Eski alışkanlıklar kaldıkları yerden

devam eder: hız, kendini ve başkalarını ihmal etme, telaş ve yorgunluk. Sadeliğin büyüü bir yürüyüş sürmüştür: "Temiz hava nasıl da iyi gelmiş." Geçici özgürlük, ardından kürkçü dükkânına dönüş.